

קִינְטְּרָס גָּדְלַת הַחֲלִימָה

יִגְלֶה אֶת גָּדְלַת חֵי הָאִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי, אֲשֶׁר יִכְזֹּל
לִזְכֹּת בָּזֶה הַעוֹלָם לְהַמְשִׁיךְ עַל עַצְמוֹ עֲרָבוֹת,
נְעִימֹת, יְדִידֹות, זַיו, חַיָּת אַלְקָוִתוֹ יַתְבָּרֶךְ, וְאֵיךְ
יִכְזֹּל לְחַיָּת מִים טוֹבִים, נְעִימִים וּמְתָקִים, וְלַעֲבֹר
אֶת זֶה הַעוֹלָם בְּשֶׁלּוּם.

*

בְּנֵי וּמִיסְפֵּד עַל-פִּי דָּבָרִי

רַبְנָנוּ הַקָּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, אֹור הַגָּנוֹזׁ וְהַצְפּוֹן
בְּפִצְינָא קְדִישָׁא עַלְאהָ, אַדְוָגָנוּ, מַוְרָנוּ וְרַבְנָנוּ.
רַבִּי נָחָמָן מִבְּרִסְלָבּוֹן, זִכְוֹתוֹ יָגַן עַלְינוּ.

וְעַל-פִּי דָּבָרִי פְּלִמִּידָוּ, מַוְרָנוּ

הַקָּדוֹשׁ, אֹור נְפָלָא, אֲשֶׁר כָּל רֹז לֹא אֲנִיס לֵיהֶה
רַבִּי נָתָן מִבְּרִסְלָבּוֹן, זִכְוֹתוֹ יָגַן עַלְינוּ,

וּמְשֻׁלָּב בְּפִסְזָקִי תּוֹרָה, נְבִיאִים, כְּתוּבִים וּמְאַמְרִי
מִכְמִינָנוּ הַקָּדוֹשִׁים מִגְמָרָא וּמִדְרָשִׁים וּזְהָר הַקָּדוֹשׁ.

*

הַוּבָא לְדִפּוֹס עַל-יִדִּי

חַסִּידִי בְּרִסְלָבּוֹן

עִיה"ק יְרוֹשָׁלָיִם תּוֹבֵב"א

מוֹהָרָא"ש ב"י אמר, איך יכולים למדך את גְּדִילַת הָאָדָם? רק כְּשֶׁרוֹאִים כִּי צָדֵה הוּא מְגַדֵּיל אֶת חַיָּיו, הַיְנוּ שֶׁמְשַׁבֵּח אֶת הַחַיִּים וְאֵינוּ שׁוֹבֵר אֶפְ אֶחָד, אֲדִירָבָה, אֲצָלוֹ כֹּל מַיִּשְׁחֵי יָקָר מְאֹד מְאֹד, וְהַרְיָה זֶה סִימָן, שֶׁאָדָם זֶה אוֹחֵז בְּאַמְוּנָה בְּרוֹרָה וּמִזְכָּבָת, וְכֵד הוּא מְשַׁבֵּח אֶת כֹּל הַחַיִּים, כִּי יֹדֵעַ שֶׁפֶל אֶחָד וְאֶחָד הוּא חָלֵק אֱלֹוק מִמּ�עַל מִמּ�שׁ.

(אמְרֵי מוֹהָרָא"ש, חָלֵק ב', סִימָן תְּקָפוֹ)

קונטֿרָס

גְּדֻלַּת הַחַיִּים

.א.

אהובי, בני הֵיקָר! צָרִיךְ שְׁתַדֵּע, שְׁחִי הָאָדָם
מַלְאִים נְסִיּוֹנֹת קָשִׁים וּמְרִים, וּעוֹבָרִים עַל כָּל אֶחָד
וּאֶחָד בִּימֵי חַיּוֹ מִשְׁבָּרִים וּגְלִים, צְרוֹת וִיסּוּרִים,
מְרִירֹות וּמְרִפְתָּקָאות, וּעֲקָר "גְּדֻלַּת הַחַיִּים" הַזֶּה
— שַׁהָאָדָם לֹא יַאֲבֹד אֶת עַצְמוֹ לְדַעַת, אֶלָא מִתְקַף
הַקְּטָנוֹת, הַדְּמָקוֹת וּהַיְסוּרִים יַמְשִׁיךְ אֶת עַצְמוֹ אֶל
חַיִּים, שַׁהָוָא הַשֵּׁם יַתְבִּרְךְ בְּעַצְמוֹ, כִּי בְּאַמְתָה
אֵין שָׁום מִצְיאוֹת בְּלֹעֲדָיו יַתְבִּרְךְ כָּל, וְהָוָא יַתְבִּרְךְ
מְתִיחָה, מְתֹ�ה וּמְקִים אֶת כָּל הַבְּרִיאָה כָּלה, וּדוֹמָם,
צּוּמָה, חַי, מְדָבָר, הַם עַצְם עַצְמִינֹת חַיִּית אַלְקִינֹת
יַתְבִּרְךְ, אֲשֶׁר הַלְּבִישׁ עַצְמוֹ בְּלִבּוֹשִׁים הָאָלוֹ, אֲשֶׁר
לְפִי מְרִיאָה עִינֵינוּ, אֲךְ מִפְנֵי הַבְּחִירָה וּהַגְּפִיטִין הַסְּתִירִים

את עצמו, עד שחי המינים, המהווה ומקים את כל פ्रטיה הבריאה שבדולם, צומח, חי, מדבר, נעלם מעיני הבשר, ומזה בא, שהאדם נופל במרירות, עד שנמאסים לו כל החיים, ורוצחה לאבד את עצמו לדעת, רחמנא לצלז, וכשהאדם מחזק את עצמו בכל מיini אפנים שבועלם, וירודע שהוא יתברך מסתיר את עצמו בכל פרטיה הבריאה, ומתיhil לדבר עמו יתברך, כאשר ידבר איש אל רעהו, אז דיקא יזכה להגיע אל "גדלת המינים"; ועל-כן, אהובי, בני היקר, ראה לא ליאש את עצמה מחייב, ולאל פחשב מחשבות כאלו — לאבד את עצמה לדעת, חס ושлом, כי מה יהיה לך? הרי סוף כל סוף יהיה לך מהכרת לשוב אל חי המינים אליו יתברך, ועל-כן ראה להגיע לזה עוד בעודך מלובש בגופך הגשמי והחומי, בעודך משבב בהסתירות ובמניעות, במרירות ובבלבולם, ודיקא עכשו, אם תזכה להמשיך את עצמה אל חי המינים, זה עקר "גדלת המינים", וכשהלא תהיה בטלן, רק מתפקיד את כל המירות ומהניעות למתיקות ונעימות, אז דיקא תזכה להציג את "גדלת המינים"; אשרי מי שם דברים אלו אל לבו.

ב.

צָרִיךְ שֶׁתְמֹזֵק אֶת עַצְמָךְ, אֲהוֹבִי, בָּנִי, בְּכָל מַה
שַׁעֲוִיר עֲלֵיכְךָ, וְאֶל תִּסְתַּכֵּל עַל אֲחֹזְרִיךְ כָּלָל, וּמְכֻלָּ
שְׁכַנְן שֶׁלֹּא תִּסְתַּכֵּל עַל שְׁוֹם בְּרִיחָה שְׁבָעוֹלִם, רַק
תִּדְבַּק אֶת עַצְמָךְ בְּחֵי הַחַיִם, שַׁהוּא הַקָּדוֹשׁ-בָּרוּךְ-
הוּא בְּעַצְמוֹ, הַמְחִיה, מְהֻווָה וּמְקִים אֶת כָּל הַבְּרִיאָה
כָּלָה, וְאֶنְפָּשָׁאָתָה יָדְעָכָר קָבֵר זוּה, עַט כָּל זוּת
עַלְיךָ לְחַזֵּר עַל זוּה בְּכָל יוֹם וַיּוֹם, כִּי הַזְּכָרוֹן —
לוֹזֵר אָתוֹ יַתְבִּרְךָ, זוּה "גָּדְלַת הַחַיִם", וְלַהֲפֹךְ,
הַשְּׁכָחָה — לְשִׁפְחָה מְכֻלָּה, זוּה עֲקָר הַמְוֹתָה
וְהַמְּרִירוֹת, וְעַל-כֵּן עַלְיךָ לְהַזְּכִיר לְעַצְמָךְ תִּמְדִיד,
אֲשֶׁר אִין שְׁוֹם מִצְיאוֹת בְּלֹעֲדָיו יַתְבִּרְךָ כָּלָל, וְהוּא
יַתְבִּרְךָ מַחִיה, מְהֻווָה וּמְקִים אֶת כָּל הַבְּרִיאָה כָּלָה,
בְּהַשְּׁגַחָה פְּרַטִית, וּבִידִיעָות אֶלָו תָּזַכָּה
לְהַכְלֵל בְּחֵי הַחַיִם, אֲשֶׁר זוּה עֲקָר "גָּדְלַת הַחַיִם",
וְאֶنְפָּשָׁאָתָה כָּל פָּעָם יַעֲבֹרֹעַ עַלְיךָ מִשְׁבָּרִים אֶחָרִים
בְּחִיָּה, אֲשֶׁר מְכֻלָּה זוּה יַרְצֹוּ לְהַשְּׁכִיחַ מִפְּנָךְ אֶת חֵי
הַחַיִם, עַלְיךָ לְעַבְדֵד עַל עַצְמָךְ לְהִיּוֹת עָרָר, וְלַהֲזִכְרָה
בְּחֵי הַחַיִם בּוֹ יַתְבִּרְךָ, אֲשֶׁר זוּה עֲקָר "גָּדְלַת
הַחַיִם", וְכַפֵּי שְׁהָאָדָם מְגַנִּיס בְּדֹעַתּוֹ אֶמְתַת
מִצְיאוֹתָו יַתְבִּרְךָ, וְאֵיךְ שַׁהוּא יַתְבִּרְךָ מִשְׁגִיחַ עַלְיוֹן,

וּפֹתֵחַ אֶת פִּיו לְדָבָר עַמּוֹ יִתְבְּרֹךְ, כַּאֲשֶׁר יִדְבֶּר אִישׁ
אֶל רַעַהוּ, וּמִסְפֵּר לְפָנָיו אֶת כָּל אֲשֶׁר עַמּוֹ לְבָבוֹ,
וּמִתְּחִיה וּמִשְׁמֵחַ אֶת עַצְמוֹ, זֶה עֲקָר "גָּדְלַת הַחַיִם";
עַל-כֵּן בְּקַשְׁתִּיךְ, אֲהוֹבִי, בְּנֵי הַיּוֹקָר, שְׁלַבְלַל תַּעֲזֹב אֶת
עַצְמָךְ לְפָל בְּשָׁקָר, בְּחַשְׁךְ וּבָמֹות, שְׁהָם הַסְּתָרָת חַי
הַחַיִם, אֶלָּא תִּמְשִׁיךְ אֶת עַצְמָךְ אֶל הָאָמֶת, אֶל
הָאוֹר וְאֶל הַחַיִם, שְׁהָוָא תְּקֻדּוֹשׁ-בָּרוּךְ-הָוָא
בְּעַצְמוֹ, זֶה נִקְרָא "גָּדְלַת הַחַיִם" — שְׁהָאָדָם
יִכְׁזַבְּ לְעֹבֵר עַל הַפְּלָל, וְלִהְמִשִּׁיךְ עַל עַצְמוֹ אֶמְוֹנָה
פְּשׁוֹטָה בּוֹ יִתְבְּרֹךְ, וּפֹתֵחַ אֶת פִּיו, וּמִדְבֶּר עַמּוֹ
יִתְבְּרֹךְ כַּאֲשֶׁר יִדְבֶּר אִישׁ עַמּוֹ רַעַהוּ; אֲשֶׁרִי מֵי
שְׁמַדְבֵּק עַצְמוֹ בְּתִי הַחַיִם, זֶה עֲקָר "גָּדְלַת
הַחַיִם"; אֲשֶׁרִי לו!

ג.

צָרִיךְ שַׁתְּדַע, אֲהוֹבִי, בְּנֵי הַיּוֹקָר, אֲשֶׁר עֲקָר
עֲבוֹדַת הָאָדָם בָּזֶה הָעוֹלָם הִיא, שִׁיזְכָּה לְהַכְּלִיל
בָּאוֹר הָאֵין סָוף בָּרוּךְ הָוָא, שֶׁזֶה עֲקָר הַתְּכִלִּית
וְהַתְּעִנְגָּג של הָעוֹלָם, הַינְנוּ בָּעוֹדוֹ בְּחַיִים חַיּוֹתָו,
כַּשְּׁמַסְטוּבָב בָּזֶה עוֹלָם הַעֲשֵׂה הַחוֹמָרִי וְהַגְּשָׁמִי,
גַּם אֵז יִזְכָּה לְהַמְּשִׁיךְ עַל עַצְמוֹ הָאָרֶת זַיְוּ שְׁכִינָת

עַזׂו יַתְבִּרְךָ, רַיְדָע, אֲשֶׁר אֵין שָׁום מִצְיאוֹת בְּלֹעָדָיו יַתְבִּרְךָ כָּלָל, וְהוּא יַתְבִּרְךָ מִתְּחִיה, מִהְיוֹה וּמְקִים אֶת כָּל הַבְּרִיאָה כָּלָה, אֲשֶׁר זוּה עֲקָר "גָּדְלַת הַחַיִם" — שָׁזָּכָה לְשֻׁעָׁשָׁע אֶת עַצְמוֹ בְּתַעֲנוֹגִי הַעוֹלָם הַבָּא, שַׁהְיוֹא הַשְּׁגַת הַאֵין סָוף בְּרוּךְ הוּא; אֲזַה עַלְיָךְ לְדַעַת, אֲהוֹבִי, בָּנִי, שָׁאֵי אָפָּשָׁר לְהַכְּלָל בְּאֵין סָוף בְּרוּךְ הוּא, וְלִהְמַשִּׁיךְ עַל עַצְמוֹ אָזְרוֹ יַתְבִּרְךָ, כִּי אִם עַל-יָדַי שָׁמְבָרֶר אֶת אַרְבָּעָת הַיסּוּדוֹת שָׁבוֹ, כִּי בְּכָל אָדָם יִשְׁאַל אַרְבָּעָת יִסּוּדוֹת — אָשׁ, מִים, רַוח, עַפְרָה, אֲשֶׁר מִשְׁם בָּאוֹת כָּל הַמִּאוֹת וְהַרְעָה, וְכַשְׁאָדָם זָכָה לְבָרֶר אֶת הַטּוֹב שְׁבָהֶם, זָכָה לְהַגִּיעַ לְבֶטֶול אַמְתָה, וְהוּא עָנוֹ, שְׁפֵל וִסְבָּלוֹן, אֹז דִּיקָא זָכָה לְהַכְּלָל בְּאֵין סָוף בְּרוּךְ הוּא, וְכָל עַסְקֵי הָאָדָם בָּזָה הַעוֹלָם — כָּל מָה שָׁעָסַק בּוּ בְּמַיִוּ, אֲפָלוּ בְּמַלְאָכָה וּבְעַסְקָ גְּשָׁמִי, הַכָּל הוּא כִּדי לְבָרֶר מִשְׁם אֶת אַמְתָה מִצְיאוֹתוֹ יַתְבִּרְךָ, הַינְוֹ אֲפָלוּ בְּצְרָכָיו הַגְּשָׁמִים, כְּשַׁرִּק שֶׁם אֶל לְבּוּ, אֲשֶׁר הַקְדּוֹשָׁ-בְּרוּךְ-הָוּא מִתְּחִיה, מִהְיוֹה וּמְקִים אֲפָלוּ אֶת הַדָּבָר הָזָה, עַל-יָדֵיכֶה זָכָה לְהַגִּיעַ אֶל שְׁלִמוֹת הַעֲנֹוה, וְהוּא שְׁפֵל וִסְבָּלוֹן עַל כָּל מָה שָׁעָזֶר עָלָיו, וְאֶפְ שְׁלַבּוֹ שְׁבָזֶר בְּאַלְפַּ שְׁבָרִים וּרְסִיסִים בְּלִי סָוף, עַם כָּל זֹאת מַאֲחֵר שַׁהְיוֹא דָבָוק בְּמַיִם מִתְּחִים, שָׁום דָּבָר לֹא יִכְלֶל לְהַפִּילּוֹ וְלִהְמַלִּישּׁ

גָּדְלַת-הַחַיִם

אֵת דָּעַתּוֹ, וְכַשְׁאָדָם בָּא אֶל מִדְרָגָה שֶׁמְבָרֵר אֶת הַטּוֹב מִהַּרְעָע, עַל-יְדֵי-זֶה בָּא לְעָנָה גְּדוֹלָה, עַד שַׁהְוָא בַּעֲיִニ עַצְמוֹ לֹא כְּלוּם, וְעַל-יְדֵי-זֶה כּוֹלֵל אֶת עַצְמוֹ בָּאוֹר הֲאֵין סֻף, שֶׁשֶּׁם הוּא תְּכִלִּת וִסְוף שֶׁל כָּל הַדָּבָרִים שֶׁבְּעוֹלָם; וַתְּדַע, אֲהוֹבִי, בָּנִי, שַׁזְׁוֹ כָּל עַבּוֹדַת הַצְּדִיקִים הַגְּדוֹלִים — שְׁזוֹכִים לְהִגְיָע בָּזָה הַעוֹלָם אֶל בֶּטֶול אֶמֶת, שֶׁמְבָטְלִים אֶת עַצְמָם לְגָמְרִי בְּאֵין סֻף בְּרוּךְ הוּא, וּמְבָרְרִים וּמְזַכְּרִים אֶת מְדוֹתֵיהֶם, וַיֵּשׁ לָהֶם רַק מְדוֹת טוֹבּוֹת, עַל-יְדֵי-זֶה הֵם זֹכִים לְהַמְּשִׁיךְ עַל עַצְמָם עֲרָבוֹת, יִדְידּוֹת, זַיו, חִיוָּת שְׁכִינַת עַזּוֹ יִתְּבָרֵךְ, וּכְמוֹ-כֵן כָּל אָדָם — כִּפְיַי מַעֲשֵׂיו הַטוֹּבִים וּכִפְיַי קִדְשָׁתוֹ וְטַהֲרָתוֹ בְּכָל הַעֲסָקִים שַׁעֲוָשָׁה, כְּמוֹ-כֵן יִכְׁלֶن לְזֹכּוֹת לְהַכְּלִיל שֶׁם, כִּי מֵשְׁזַׁוְּכה לְהִיטִּיב מַעֲשֵׂיו וְלִקְדַּשׁ אֶת עַצְמוֹ בַּתְּכִלִּת הַשְּׁלָמוֹת, עַד שִׁיבְטֵל אֶת גּוֹפוֹ בְּחִיּוֹ בַּתְּכִלִּת, הַינּוּ שְׁתִּמְיד מִסְתְּכֵל עַל עַצְמוֹ, וּרֹואָה שַׁהְוָא אֵינוֹ נִמְצָא בָּזָה הַעוֹלָם כָּל, רַק הַכָּל לְכָל אֶמֶת מִצְיאוֹתָו יִתְּבָרֵךְ, עַל-יְדֵי-זֶה הוּא מִמְּשִׁיךְ עַל עַצְמוֹ עָנָה אֶמְתִּית, שַׁהְיָא שְׁלָמוֹת הַבְּטוּל, שַׁהְוָא בָּטֵל וּמְבָטֵל בְּדַעַתּוֹ לְגָמְרִי כְּחָרֵס הַגְּשָׁבָר, וְאֵז דִּיקָּא עַל-יְדֵי-זֶה זֹכָה לְהַתְּעִלוֹת יוֹתֵר וּיוֹתֵר, כִּי עַקְרָב "גָּדְלַת-הַחַיִם" הִיא עָנָה, שְׁפָלוֹת וִסְבָּלוֹת — שַׁהְאָדָם זֹכָה

להיות שפל וסבלן, ולא אכפת לו שם דבר, לאחר שמחביה את עצמו באין סוף ברוך הוא, וזה עבדת הצדיקים, שזוכים עוד בחיים חיותם לברך ולזוכה הטוב מהרע, עד שגופם בעצמו נעשה כליל להמשכת שכינת זו יתברך, מה שאין כן רב העולם אינם זוכים לזה, רק אחר הסטלקיות, כשמטמינים את הגוף בעפר, אז נזדקק גופם ונשחתם עולה למלחה, וזוכים להגיעה אל בטול אין סוף ברוך הוא, ובכפי שהאדם מתקבtl אחר הסטלקיותו, כמו כן זוכה שנשחתו תעלה למלחה למלחה, מה שאין כן, אהובי, בני, הצדיקים נעשים שכנים לעפר בהםיהם, שעוד בהםים בזה העולם הם בטלים בעיניהם לגמרי, והם שפליים וענויים וסבלנים, ולא אכפת להם שדורכים עליהם, ועל ידי זה עוד בחיים חיوتם זוכים גם כן להגיעה אל השלמות הזו; זאת, בקשתייך, אהובי, בני תיקר, שלא תהיה בטלן, ואל תהיה שבור מכל מה שעובר עליו, אדרבה זו עקר מעלהך — שפחים, משפילים ומרחיקים אותה כל-כך, ואתה נופל בכלל פעם בעמק חשך בזה, ועם כל זאת איןך מיאש את עצמך, רק אתה גמיש יותר יתברך, זו עקר מעלהך למלחה, ואם תחזיק מעמד, תזכה להצלל

גְּדָלַת הַחַיִם

בְּחֵי הַחַיִם, אֲשֶׁר זוּה עֲקָר "גְּדָלַת הַחַיִם"; אֲשֶׁרִי
מֵי שְׁמֹחָזֵיק מַעֲמָד, וְאֵינוֹ נִשְׁבֵּר מִשּׁוּם דָּבָר, רַק
מִמְשִׁיךְ אֶת עַצְמוֹ אֵלֵיו יִתְּבָרֵךְ, וּמִכֶּל עַסְקֵל
הַגְּשֵׁמִים, הוּא מוֹצֵא אֶת הַקְדוּשָׁ-בָרוּךְ-הוּא, שֶׁאָז
עוֹד בְּחֵיִם חִיוֹתוֹ זָכוֹה לְגָלוּיִם כְּאֵלֹה בְּהַשְׁגּוֹת
הַאִין סֻף, עַזְן לֹא רָאָתָה; אֲשֶׁרִי מֵי שְׁיַעַמֵּד בְּנִסְיּוֹן
זוּה, אֲשֶׁרִי לוֹ!

ד.

צָרִיךְ, שְׂתַדֵּעַ, אֲהוֹבֵי, בְּנֵי הַיקָּר, אֲשֶׁר עֲקָר
הַמְדִידָה לְמַדֵּד מֵה נִקְרָא חֵיִם אֲמֹתִים בָּזָה
הַעוֹלָם, הִיא כַּפִּי הַשְׁגָתָה בּוֹ יִתְּבָרֵךְ, הַינּוֹ כָּל אֶחָד
כַּפִּי שְׁמַכְנִיס בְּדַעַתּוֹ אֲמֹתָת מִצְיאוֹת יִתְּבָרֵךְ, וְזָכוֹה
לִיְדָעַ, אֲשֶׁר אִין שָׁוֵם מִצְיאוֹת בְּלָעֵדֵיו יִתְּבָרֵךְ כָּל,
וְהַכְלָל לְכָל אֶלְקֹות גָּמָור הוּא, זוּה נִקְרָא חֵיִם
אֲמֹתִים, וְזוּה עֲקָר "גְּדָלַת הַחַיִם" — כַּפִּי שְׁהָאָדָם
מִמְשִׁיךְ בְּדַעַתּוֹ הָאָרֶת הַאִין סֻף בָּרוּךְ הוּא, מֵה
שְׁאִין כֵּן כַּפִּי שְׁהָאָדָם שׁוֹכֵחַ מִזָּה, עַד שְׁחוֹשֵׁב שִׁישָׁ
אֵיזֶה טָבָע אוֹ מִקְרָה אוֹ מַזְלָה אוֹ גְּשֵׁמִיות, זוּה עֲקָר
הַמִּזְוֹת, וְכָל מֵי שְׁמַכְנִיס אֶת עַצְמוֹ בְּעַסְקֵי הַעוֹלָם
זוּה, הַינּוֹ שְׁמַפְרִיד אֶת הַעוֹלָם זוּה מִמְנֵי יִתְּבָרֵךְ,

וחושב אשר "כחי ועצם ידי עשה לי את החיל הזה" (דברים ח, יז), וכל דאים גבר, וחושב באלו בידו הפל, זה עקר המות, וכל מי שמקnis את עצמו בידיעות אלו, הוא מות עוד בזה העולם, ועל-כן אמרו חכמינו הקדושים: רשעים אףלו בחייהם נקאים מתיים (ברכות יח), כי מסתובבים גופות בלי נפשות, מאחר שאינם מקשרים את הפל אליו יתברך, ומרים ומרורים להם החיים, מה שאין כן כשהאדם זוכה לקשר את העולם הזה אליו יתברך, ויודע שהוא יתברך ממנה, מהנה ומקיים את הפל, ודומים, צומח, חי, מדבר, הפל לפל אלקיותו יתברך, ומקשר את נפשו עם גופו ויודע שגוףו הוא כלו לנفسו, והפל לפל זה כלים אל הארות העליונות, על-ידי-זה הוא מי חיים אמיתיים כדוגמת חיי העולם הבא, אשר זה עקר "גדלת החיים", ובשביל זה הצדיקים נקאים אףלו לאחר מיתתם חיים, כי כפי שהאדם מרגיל את עצמו עוד בזה העולם להסתובב עם ידיעה זו — לידע אשר הוא יתברך ממנה, מהנה ומקיים את כל הבריאה כליה, כמו-כן אףלו לאחר הסתקותו עדין נפשו קשורה אל גופו, שעוז מעלה ההליכה אל קברות הצדיקים, אשר נקאים חיים אףלו

לאחר הסתלקותם; ועל-כן, אהובי, בני ה'יקר, אל תהיה בטלו, ולאל תפֵל כל-כך בדעתך מכל מה שעובר עליו, רק הרגל את עצמך עוד בחזים מיותר למשיח את עצמך אליו יתברך, ומכל מה שעובר עליו ראה לבטל את עצמך אליו יתברך, ותהיה רגיל לילך אל צדיקים אמתאים, מקמים גדולים הדבוקים בו יתברך, ועל-ידיהם ימשיכו גם עלייך בעודך בחזים מיותר את השגת ח' חיים, אשר כל זה הוא "גדלת החזים", ואז תזכה להצלל בו יתברך, ותתענג בערבות געימות וידדות, שכינה עוז יתברך; אשרי המציה, ויגיע לכל זה.

ה.

צרייך שתדע, אהובי, בני ה'יקר, כי מי ה'אדם בזה העולם עומדים בנטzion גדול בכל יום ובכל שעה ובכל רגע ממש, כי עוזר על כל אחד בזה העולם מה שעובר, יוכל לפל בנוקבא דת' הוּמָא רבבה, ולהכרת מה החיים, ולהפוך — אם זוכה, יכול להגיע אל השגת האין סוף ברוך הוא, ולדבק את עצמו בח' חיים, וזה עקר נסינו בזה העולם — הנה הוא יכול לפל לנוקבא דת' הוּמָא רבבה,

בחשש ובמאות, עד שיהיו נמאסים לו החיים לגמרי, וירצה לאבד את עצמו לדעת, חס ושלום, או להפוך — הוא יכול להעלות בתכילת העליה, ולדבק את עצמו בחייהם, לראות את זיוنعم שכינה עוזו יתברך, איך שהוא יתברך מחייה, מהנה ומקים את כל הבריאה כלה, ויכסף וישתוקק אחריו יתברך ברצונות ובכיסופים עצומים, עד שיירזו לו חיים, ולא די שהוא ירצה לחיות חייו, אלא ישפצל בכל מיini אפנימים להחיות את כל השבורים והירודים והגופלים, וידבר על לבם דברי התמצוקות, ויפית בhem רוח חיים אמתית; על-כן ראה, אהובי, בני תקיך, מה לפניה, ותבחן בהםים, ותשפצל תמיד לדבר על לב נשברים ונדקאים ותפית בhem רוח חיים, ובזכות זה תזכה גם אתה להפליל בחיי חיים, כי בזה שמחזקים ומאמצים את אלו הרחוקים מחיים, את אלו אשר חשך להם בחייהם, את אלו אשר נמאסו להם חיים, בזה הקדוש-ברוך-הוא עוזר לו, ומוסיף לו חיים על חיותו, הינו שבעל פעם מרגיש חיים חדשים, חיים ערבים ומתקיים, חיים טובים ו נעימים; אשר מי שמחזק את כל בר ישראל, אשר זה עקר "גדלת חיים", כי כמו מי שהולך ביום או בלילה, ומוצא

שם בְּגִינֵּי אָדָם רֻעָבִים וְצַמְאָאים, אוֹ הִיוֹ טֹובָעִים בַּיִם,
וְהִוָּא מִצְילָם, אֵין לְתָאָר וְאֵין לְשָׁעָר זִכְוָתוֹ וּמַעַלְתוֹ,
כִּי הָרִי הַוָּא מִצְיל אֲנָשִׁים מִמִּיתָה מִשְׁנָה —
מְרֻעָבָן וּמִצְפָּאוֹן, בְּמוֹדֵן כַּשְׂאָדָם מַחְזָק וּמַאמֵּץ
אֲנָשִׁים שֶׁכֶּבֶר נִתְּяָאָשׁוּ מִהַּחַיִם, וּגְמָאָסָוּ לְהַם הַחַיִם,
וּרֹצִים לְאֶבֶד אֶת עַצְמָם לְדַעַת, רְחַמְנָא לְצָלוֹן, וְהִוָּא
מְפִיחַ בְּהַם רֹוחַ חַיִים, זה עֲקָר "גָּדְלַת הַחַיִם",
וְכֵלָי לִירֵד אֶל זה הָעוֹלָם לְהַחִוָּת אֶת כָּל
הַגְּשָׁבָרים וְהַגְּדָקָאים; לְזֹאת, אֲהֹבֵי, בְּנֵי הַיִּקְרָר, רְאָה
לְהַשְׁפִּידֵל בְּכָל מִינֵּי אֲפָגָנים שֶׁבָּעוֹלָם לְהַכְּנִיס רֹוחַ
חַיִם בְּלִבּוֹת הַשְׁבוּרִים, וּבְזִכּוֹת זה גַּם אַתָּה תָּזַכָּה
לְהַרְגִּישׁ בְּכָל פָּעָם מַחְדֵשׁ "גָּדְלַת הַחַיִם".

ו.

צָרִיךְ שְׂתַדְעַ, אֲהֹבֵי, בְּנֵי הַיִּקְרָר, אֲשֶׁר בָּזָה
הָעוֹלָם יִכּוֹלִים לְחִוָּת חַיִם אֲמַתִּים, חַיִם עֲרָבִים
וּמַתְקִים, אָם יִשׁ לְאָדָם דָּעַת וְשָׁכֵל אֵיךְ לְנַצֵּל אֶת
חַיִוָּן, כִּי עֲקָר "גָּדְלַת הַחַיִם" הִיא הַדְּבָקָות בָּו
יַתְּבִּרְךָ, וְכָל שֶׁהָאָדָם מַכְנִיס בְּדַעַתוֹ אֲמַתָּה
מִצְיאָוָתוֹ יַתְּבִּרְךָ, וַיּוֹדֵעַ, אֲשֶׁר אֵין שָׁוֹם מִצְיאָוָת
בְּלֹעְדֵיכְיוֹ יַתְּבִּרְךָ כָּלָל, וְהַכְּלָל לְפָל אַלְקָוָת גָּמָור הַוָּא,

זה עקר "גְּדֻלַת הַחַיִם", וזה נקרא חַיִם, כי באמת עקר החיים הוא חبور הנפש והגוף, הינו הגוף שהוא הגשמי והחומר, הסתור והחש, והנפש שהיא הרוחני והగלי, אור וחיים, וכשמקשרים את הנפש והגוף ביחד, על-ידי זה מרגישים את ערבות,نعم, זיו, יידיות שכינה עוזו יתברך עוד בזה העולם, ועקר הנפש היא הענוה — שאדם זוכה לבטל את עצמו לגשמי בו יתברך, ויכל שהוא מרגיש בעצמו שהוא לא כלום, על-ידי זה הוא זוכה להתעלות בתכילת העלה, מה שאין כן הגוף שהוא תכילת הגאות — שרוצה להיות איזו מציאות בזה העולם, זה מוריד אותו לנוקבא דתホם רבה, ועל-כן עקר השילמות — כשהאדם מחבר את שנייהם יחד, הינו — הענוה והגאות, שמאך אחד הוא בטל ומבטל לגשמי בעני עצמו, ומרギש את עצמו לא כלום, הצד שני — "לה בורייה הגדלה והגבורה" (דברי הימים א כט, יא), כי במקום גדרתו, שם אתה מוצא ענותנותו, שאדם צריך לחזק את עצמו, ולידע, אשר הוא יכול גם-כן לשוב אליו יתברך מקום שהוא נמצא, וזה — "הganah והגדלהumi עולם", וזה עקר השילמות — כשהאדם זוכה לחבר ענוה וגאות ביחד, הינו

שֶׁמְבִטֵּל אֶת הַגְּאֹה וְהַגְּדָלה רַק אֶלְיוֹ יַתְּבִּרְךָ, וּמְגִנִּס בְּעֵצֶמוֹ הַתְּחֻזּוֹת, שִׁידַע, אֲשֶׁר הוּא יִכְׁלֶל לְעֹבֶר אֶת ذָה הָעוֹלָם בְּשִׁלְמוֹת, וְאֶפְ שַׁה עֲקָר הוּא לְהִיּוֹת בְּטִל וּמְבִטֵּל לְגַמְּרִי בְּעִינֵי עֵצֶמוֹ, אֲזֶה אַרְיכִים גַּם זֹאת — שַׁיְהִיה חַזָּק וְאַמְּיצֵן וְגַבּוֹר חַיל לְעַמְּד נָגֵד כָּל הַמּוֹגָנִים אֲוֹתוֹ מַעֲבוֹדַת הַשֵּׁם יַתְּבִּרְךָ, בָּסּוֹד — "וַיַּגְּבַהּ לְבָבוֹ בַּדָּرְכֵי הָ"י" (שְׁמַבְּרִיךְ יְ, ו), אֲשֶׁר ذָה עֲקָר הַמִּים — כִּשְׁהַעֲנֹוה נִכְלַת עִם הַגְּאֹה, שְׂזָה חַבּוּר הַגְּפֵשׁ וְהַגּוֹף, וְכָשָׁאָדָם זֹכָה לְשְׁנֵיהֶם בְּקָדְשָׁה, עַל-יְדֵי-זָה הוּא נִכְלָל בְּחַי הַמִּים, הַינְנוּ כִּמוֹ שֶׁבְגִשְׁמִיות רֹאִים, שֶׁאֵי אִפְּשָׁר לְהַתְּקִים, כִּי אִם עַל-יְדֵי חַבּוּר הַגְּפֵשׁ וְהַגּוֹף, כִּי הַגּוֹף הוּא כָּל הַגְּפֵשׁ, וְדִיקָא עַל-יְדֵי שְׁנֵיהֶם הָאָדָם מִסְתּוֹבֵב בָּזָה הָעוֹלָם, וּמִפִּיר אֶת מֵי הַמִּים, כְּמוֹרְכֵן בְּרוֹיחָנִיות הָאָדָם צִרְיךּ לְהִגְּיעַ אֶל מַדְרָגָה זוֹ — שֶׁמִּצְדָּךְ אֶחָד יְהִיה בְּעִינֵי עֵצֶמוֹ בְּטִל וּמְבִטֵּל כְּחָרֵס הַנְּשָׁבֵר, וּנְרַגִּישּׁ אֶת עֵצֶמוֹ כְּתוֹלְעַת הַרְוֹחֶשֶׁת עַל הָאָרֶץ, אֶבְלָמִצְדָּךְ שְׁנֵי יַגְבִּיהֶן אֶת עֵצֶמוֹ בְּתִכְלִית הַגְּבָהָה, וַיַּדְעַ שְׁאָפְלוּ שְׁפָגִים וּעָשָׂה וְחִטָּא מַה שְׁחִטָּא, עָשָׂה, פָּגִם וּקְלָקל בָּזָה הָעוֹלָם, עַדִּין הוּא יִכְׁלֶל לְשׁוֹב אֶלְיוֹ יַתְּבִּרְךָ, כִּי אֶצְלוֹ יַתְּבִּרְךָ מִאֵד חַשׁוֹב אָדָם שְׁחוֹזֵר בְּתִשׁוֹבָה, וּמִתְּאִמֵּץ לְהַתְּעַלּוֹת בְּתִכְלִית הַעֲלִיהָ,

אֲשֶׁר אֶז מִתְּאַחֲדֹת אֶצְלוֹ הַעֲנֹה וְהַגָּוֹת יִמְד, שָׂזה
הַגּוֹף וְהַנֶּפֶשׁ, וְכַשְׁתְּכִニַּס בְּדֻעַת יִדְיעֹת וְהַשְׁגֹות
אֵלּוּ, אֶז דִּיקָא תַּרְגִּישׁ עֲרָבָת, נְעִימֹת יִדְידֹת, זַיו
חַיּוֹת אַלְקֹוֹתָו יִתְבְּרֹךְ; אֲשֶׁרִי מִי שָׁאַיְנוּ מַטְעָה אֵת
עַצְמוֹ כָּל בָּזָה הַעוֹלָם, רַק מִקְשָׁר וּמִתְּבָר אֵת
הַעוֹלָם הַזֶּה לְעוֹלָם הַבָּא, וְאֶפְ שְׁמַצֶּד אֶחָד מַרְגִּישׁ
אֵת עַצְמוֹ הַגְּרוּע בַּיּוֹתָר, וְאֶשְׁר בְּאַמְתָה יִזְדַּע אֵת נְגַעַי
לְבָבוֹ וּמִכְאֹבָיו, אֶז מִצֶּד שְׁנִי הַוָּא מִחְזָק אֵת עַצְמוֹ,
שַׁהַוָּא גַּמְ-פָּן עַדְיַן יִכְׁלֶל לְחַזֵּר בַּתְּשׁוּבָה, שָׂזה גָּאוֹת
דִּקְדָּשָׁה, וְאֶז עַל-יִדִּי שְׂתִּי הַמְּדִרגֹות הַאֵלּוֹ
מִתְּמִבְרִים אֶצְלוֹ — הַגּוֹף וְהַנֶּפֶשׁ, הַעוֹלָם הַזֶּה
וְהַעוֹלָם הַבָּא, וּזֹכָה לְהַפְּלִל בְּמַיִּם מִתְּיִם, אֲשֶׁר זֶה
עַקָּר "גָּדְלַת הַחַיִם"; אֲשֶׁרִי מִי שָׁאַיְנוּ מַטְעָה אֵת
עַצְמוֹ כָּל, וּבָא אֶל הַשְׁגַת יִדְיעָה זֹו; אֲשֶׁרִי לוֹ!

. ז.

צָרִיךְ שְׂתִּידָע, אֲהוֹבִי, בְּנֵי הַיְקָר, שְׁבָכֶל יוֹם
וְיוֹם עֲוֹבָרִים עַל הָאָדָם מִשְׁבָּרִים וּגְלִים, וּכְמַעַט
שִׁיתְּחִיאֵשׁ לְגָמְרִי מִתְּיִים, וְזֶה עַקָּר "גָּדְלַת הַחַיִם"
— שַׁהָאָדָם יַהַפֵּךְ אֶת הַחַשָּׁךְ לְאוֹר גָּדוֹל, וַיֹּאמֶר
לְעַצְמוֹ: "לֹא! אַיִן עֹזֵב אֵת עַצְמָי, וְאֶפְ שְׁעֹזֶב

גָּדְלַת הַחַיִּים

עֲלֵי עַכְשׂוֹ מֵה שֶׁעָזַבְרָ וּכְוָי, וַיַּרְדֵּתִי וַנְפַלְתִּי
 וַנִּשְׁלַכְתִּי בָּمֶקֶם שִׁירְדָתִי וַנְפַלְתִּי וַנִּשְׁלַכְתִּי יְכוּי,
 וַעֲשִׂיתִי כִּبְרָ מֵה שֶׁעָשָׂיתִי יְכוּי, עַמְּכָל זֹאת אֵינוֹ
 עֹזֵב אֶת עַצְמָי בָּשָׂוּם פָּנִים וְאַפְןָ, רַק אֵנוֹ חֹזֵר
 בַּתְשׁוּבָה אֶלְיוֹ יַתְבְּרָךְ, כִּי אֵנוֹ יְדַעַת שַׁהְוָא יַתְבְּרָךְ
 אָב קְרַמְמָן, וַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיחָ שְׁבָעוֹלָם"; בְּנִי,
 בְּנִי! זֶה עֲקָר "גָּדְלַת הַחַיִּים" — שַׁהְאָדָם מִמְזָקָ
 אֶת עַצְמוֹ בְּכָל מִינִי אַפְנִים שְׁבָעוֹלָם, וְאַיִן מִנִּיחָ
 לְעַצְמוֹ לְהַרְסָ אֶת חַיָּיו, וּמִכָּל שְׁפִנָּ שַׁאֲיָנוֹ מַאֲבֵד אֶת
 עַצְמוֹ לְדָעַת, וַיְדִיעָות אֶלְוֹ צְרִיכִים לְהַכְנִיס הַיּוֹם
 בְּעוֹלָם, כִּי עֻזְבִּים עַל כָּל אֶחָד מְשִׁבְרִים וְגָלִים,
 וְאַשְׁרִי מִי שְׁזַוְּכָה שִׁישׁ לוֹ חָלֵק לְהַחְדִּיר אֶת הַחַיִּים
 הַאֲמַתִּים שְׂהָם מֵי הָאָמֹנוֹה, מֵי הַתּוֹרָה, מֵי
 הַקְּדָשָׁה בְּעַם יִשְׂרָאֵל, וּכְדָאי הִיה לְךָ, אֲהֹובִי, בְּנִי,
 לִירֵד אֶל זֶה הַעוֹלָם כִּדי לְהַחִוּת נְפָשׁ כָּל מֵי,
 וְלַהֲאִיר בָּה אֶת "גָּדְלַת הַחַיִּים" הַאֲמַתִּים —
 לְהִיּוֹת דָּבוֹקָה בְּמַי הַחַיִּים, וּכְשַׁתְּעַטֵּק בָּזָה, אֲהֹובִי,
 בְּנִי, אָז תַּرְאָה אֵיךְ שַׁהְקֹדוֹשׁ־בָּרוּךְ־הָוּא יְשַׁלֵּם לְךָ
 בַּתְּמִזְרָה, וְיִאִיר עַלְיכָ אָוֹר הַחַיִּים, וַתַּרְגִּישׁ עֲרָבוֹת,
 גְּעִימֹת, יִדְידֹות, זַיו הַחַיִּים הַאֲמַתִּים.

ח.

צָרִיךְ שֶׁתְּמֹזֵק אֶת עַצְמָה, אֲהוֹבִי, בָּנִי הַיָּקָר, בְּכָל מִינֵּי אֲפֻגָּנִים שֶׁבְעוֹלָם, וְאֶל פְּנֵיכֶם אֶת עַצְמָה לְפָל בְּמִרְיוֹת וּבְדָבָר אָזְן, אֲשֶׁר זוּה מִמְשִׁיךְ אֶת הָאָדָם לְמַאֲס בְּחִיּוֹ, עַד שֶׁמְרַב הַעֲצָבוֹת, הַמִּרְיוֹת וּבְדָבָר אָזְן, נוֹפֵל הָאָדָם כָּל-כֵּה בְּדָעַתוֹ, עַד שֶׁמְאָבֵד עַצְמוֹ לְדָעַת, רְחַמְנָא לְצַלּוֹן, כִּי גְּמָאָסִים לוֹ הַחַיִם; עַל-כֵּן רֵאה, אֲהוֹבִי, בָּנִי הַיָּקָר, לְעַשּׂוֹת כָּל מִינֵּי אֲפֻגָּנִים שֶׁבְעוֹלָם, שֶׁתְּהִיא חִשְׁיבָּה לְחַיִם בְּעִינֵיכֶם, וּזֹה "גָּדְלַת הַחַיִם" — שֶׁהָאָדָם עוֹשָׂה כָּל מִינֵּי פְּعָלוֹת שֶׁבְעוֹלָם לְמֹזֵק אֶת עַצְמָה, וּמִמְשִׁיךְ אֶת עַצְמוֹ אֶל חַי הַחַיִם, וּמַחְזֹק אֶת עַצְמָה וְאֶת אֶחָדִים, שֶׁלֹּא יַתִּיאָשֶׂר כָּל, כִּי זוּה הַעוֹלָם מֶלֶא מִרְיוֹת, וּעוֹבֵר עַל כָּל אָדָם בְּכָל יוֹם מִשְׁבָּרִים וּגְלִים, וְאַשְׁרִי מִי שָׁזַּבְכָּה לְהַחֲזִיק מַעַמֵּד, וּמַדְבֹּק אֶת עַצְמוֹ בְּחַי הַחַיִם בּוֹ יַתְּבִּרְךָ, אֲשֶׁר אֵין לוֹעֵד "גָּדְלַת הַחַיִם" יוֹתֵר מֵזוּה, שֶׁהָאָדָם מַדְבֹּק אֶת עַצְמוֹ בְּחַי הַחַיִם, וּגְכֹל בּוֹ יַתְּבִּרְךָ, וַיֹּודַע שַׁהְוָא יַתְּבִּרְךָ מִחְיָה וּמִהְנָה וּמִקְיָם אֶת כָּל הַבְּרִיאָה כָּלָה; וּזְכֹר תָּזִכֶּר אֶת זוּה, אֲהוֹבִי, בָּנִי, כִּי תָצַטְרֹךְ לֹזֶה לִימִם הַבָּאים, כִּי אִינְךְ יֹדַע מָה יִכּוֹל עוֹד לְעַבְרָה בְּחִיקָה מְרַב הָצְרוֹת,

היטורים ובהרפתקאות שעוברים על כל אחד ואחד, אבל אם פגניס בדעתך ידיעה זו – אשר עקר "גדלת החיים" היא רק לדבק את עצמן בחיים, ותרגיל את עצמן לדבר עמו? תברך כאשר ידבר איש עם רעהו, וכל מה שיש לך בלבך תשיכח ותספר רק לקדוש ברוך הוא, אז מצליח בתייה, לא-כז אם תדבר ותספר מצקת לבך אל איזהבשר ודם, אשר מאומה לא תפעל אצלו, כי יש מאמר החקם: "כל זמן שאתה דבר בפיך, אתה מושל על דברך, וכשאתה מוציא את הדבר מפייך, הדבר מושל עליך": על-כן, אהובי, בני! מכל מה שמעיך לך ומצער אותך, ומלחיש את דעתך ורודף אותך, ראה לברך רק אליו? תברך, ותגלה ותספר לפניו? תברך את כל אשר עם לך, ותדבר עמו? תברך כאשר ידבר איש עם רעהו בתרמימות ובפשלות גדולה, אז אף פעם לא תתחרט, וזה עקר "גדלת החיים" – שהאדם בורח רק אליו? תברך, ואינו מספר את עניינו הפרטאים אלبشر ודם, אשר רק יכול להרס אותו ולא לעוזרו, ואם תזכור כלל זה, אז דיקא מצליח בתייה.

ט.

צריך שתדע, אהובי, בני היקר, אשר הוא יתברך ממנה, ממנה ומקיים את כל הבריאות בלה, ואין שום מזיאות בלבדיו יתברך כלל, והכל לפול עצם אלקותו יתברך, וכל אדם מבnis בדעתו יודיעת אלו, אז כל החיות שלו הולכים כבר בצורה אחרת לגמרי, כי תמיד נושם באפו אורו יתברך, כי המאמין האמת, אשר אין מזיאות בלבדיו יתברך כלל, הוא יודע, אשר כל מה שהאדם חושב ורואה ושותם ומרגיש ונושם, הכל עצם עצימות חיית אלקותו יתברך, וכיון דבוקים כלל-כך בו יתברך, אשר זה עקר "גדלת החיים", הם זוכים להשיג השגות אלקות, ומגליים רזין וסתרי נסתרות, מה שאין כן אדם שעדיין לא זכה לכל זה, הוא מסתובב בזה העולם מלא קשיות וסכנות ועקמימות, והוא מלא מרירות, ומרים ומרורים לו חיים; על-כן ראה, אהובי, בני היקר, לחזק את עצם גם-כן, ולהכnis בדעתך השגות אלו, וזה די-קא טרגייש חיים חדשים, חיים נעימים ומחקרים במחלה. וכך-כך שתדע שדבר זה לא בא בנהל, אלא צרייכים לתחזק על זה מאד מאד בכל יום מחדש, כי

האמונה והדבקות בו יתברך לא באות כל-כך
בנקל, אלא צריכים להתייגע על זה מאד, כי להפוך
— הטראה אחרת מתרפה מאד מאד להסתיר
את אמתת מציאותו יתברך מכל אחד ואחד, ולכון
אשרי מי שאיןו מטעה את עצמו כלל, רק ממשיך
את עצמו אליו יתברך, ויודע שהוא יתברך מתייה,
מהויה ומקים את הכל, ומדבק את מחשבתו,
ראיתו, שמיעתו והרגשותו אליו יתברך, וזה דיקא
ירגיש מה נקרא "גדלת החיים"; אשרי מי שאיןו
מטעה את עצמו כלל!
.

צרייך שתסתכל, אהובי,بني, על כל דבר בזה
העולם בצורה תיה, הינו בכל דבר סטכל ותראה
את היות אלקות המתייה, מהויה ומקימת את
הדבר זהה, עד שהכל ית幡ך להיות לדבר מי,
וכשtragil את עצמך בדבר זה, אז תרגיש חיים
ערבים ומתקיים בתייה, וזה "גדלת החיים" —
שהאדם זוכה לחיות חייים של דבקות בו יתברך,
ובכל שהאדם יכנס את עצמו בזה, כמו כן ירגיש
את עצמו יותר בן חורין, כי עקר החרות היא

האמונה הקדושה, שהאדם מאמין בו יתברך, וירודע
שהוא יתברך מחייה, מהנה ומקיים את כל הבריאה
כלה, ואז הוא בן חורין, ומינו חיים ערבים
ומתקים, וזה עקר "גדלת החיים"; אשורי מי שאינו
מיטה את עצמו כלל בזה העולם, רק תמיד
מסתכל על העולם הזה בצורה חייה, שהכל חי חי
המינים, שאז ממשיך את רוחניות חיית אלקוטו
בזה העולם, ומקשר את העולם הזה לעולם הבא,
אשר אין קץ לשכו; אשורי לו בזה, ואשורי לו
בבא!

תם ונשלם, שבח לאל בורא עולם!

כִּשְׁאַדְמָ יֹשֵׁב לְדַבֵּר מִחְבָּרוֹ, זֶה בְּחִינַת
יּוֹמָא קְדִינָא, כִּי הַוָּא יֹשֵׁב וְדוֹן אֶת
חֲבָרוֹ, וְצִרְיךָ לְהַזְהָר מִזָּה מַאֲדָר,
וְלְהַסְתַּפֵּל עַל עַצְמוֹ הַיּוֹטֵב אֶם הַוָּא
רָאוּי לְזֶה לְשֻׁפֵט אֶת חֲבָרוֹ, כִּי הַמִּשְׁפֵט
לְאֱלָקִים הַוָּא, כִּמוֹ שָׁאָמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ,
זָכְרוֹנוּם לְבָרְכָה, אֶל פְּדִין אֶת חֲבָרָךְ עַד
שְׁתַגְיִיעַ לְמִקְומָו. וּמֵי הַוָּא שִׁיכּוֹל לִידֵעַ
וְלְהַגִּיעַ לְמִקְומָ חֲבָרוֹ, כִּי אֶם הַשֵּׁם
יַתְבִּרְךָ לְבָדוֹ.

(לקוֹטִי-מוֹתְרָן, חָלֵק ב', סִימָן א')